

Beregszászi Harangszó

A Beregszászi Szent Kereszt Plébánia hírlevele

V. évf. 04. szám – ÉVKÖZI 3. VASÁRNAP (2015.01.25.)

OLVASMÁNY Jón 3, 1-5. 10, SZENTLECKE 1 Kor 7, 29-31

Válasz: Utadat mutasd meg nékem, * én Uram, Istenem!

Keresztelő János feladata az volt, hogy a bűnbánat hirdetésével bejelentse a messiási idő kezdetét. Jézus majd abból indul ki, amit János hirdetett Térjete meg, az Isten országa elérkezett. Jézus maga közvetíti ezt az országot. Jézusban itt van számunkra az Atya teljes üzenete, egész irgalma és minden kegyelme. Együttal azt is bemutatja, hogy az embernek hogyan kell Isten akaratát teljesítenie. Ezt a magatartást a megtéréssel és a hittel tesszük magunkévá.

EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből (Mk 1, 14-20)

Miután Jánost elfogták, Jézus Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát: „Betelt az idő, közel van az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”

Amikor a Galileai-tó partján járt, látta, hogy Simon és testvére, András, akik halászok voltak, éppen hálót vetnek a tengerbe. Jézus megszólította őket: „Jöjjetek velem, és én emberek halászává teszek titeket.” Azok rögtön otthagyták a hálójukat, és nyomába szegődtek. Mikor kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát, és testvérét, Jánost, amint a hálójukat javították a bárkában. Őket is mindjárt meghívta. Erre otthagyták apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt, és követték őt.

A hét szentje: Szent Bathildis özvegy

Január 30-án emlékezik egyházunk Szent Bathildis özvegyre. Származása homályos és egészen a VII. századra nyúlik vissza. Egy régi életrajzíró arról tudósít bennünket, hogy angolszász leány volt, akit kalózok hurcoltak el, majd adtak el egy galliai rabszolgapiacra. Erchinoald udvarában szolgaként nőtt fel és feltűnő szépségüvé virágzott ki. II. Klodvig király meglátta Balthidist, megtetszett neki és 649-ben feleségül vette. Nyolc éven át foglalta el férje, Neustria és Burgundia ura mellett a fő helyet. Hallatlan szerencséje nem zavarta meg az egykori szolgát. Az angolszász hadifoglyok iránti szeretetre méltó gondoskodásával bebizonyította, hogy nem felejtette el, s még kevésbé akarta megtagadni származását. Balthidis három fiúval ajándékozta meg II. Klodvigot, s ezek később egymás után királyok lettek. 657-ben meghalt Klodvig, Balthidis pedig átvette az uralkodást a még kiskorú hercegek helyett. Hét évig viselte a koronát olyan országban, amelyet hatalmi küzdelmek rendítettek meg. Sikerült megőriznie az országot az összeomlástól. 665-ben, miután átadta az uralkodást legidősebb fiának, belépett egy kolostorba. Itt nem vett igénybe semmi kiváltságot, amely őt, mint egykori királynőt megillette volna, hanem az ott töltött tizenöt év alatt Szent Bertilla apátnő vezetésével a nővérek vezeklő imádságos és kemény munkával teli, szigorú életmódot folytatott. Jól mutatja nagyságát, hogy az egyszerű életbe való visszatérés éppen olyan tökéletesen sikerült számára, mint a királynői élete. Kortársai számára Balthidis szentsége megnyilvánult már az Egyház rendjéért vívott harcában, és az Egyház iránti bőkezűségében. Ez azonban nem elegendő ahhoz, hogy valakit szentnek tekintsen és tiszteljen az Egyház. Életszentségének titka abban volt, hogy életének minden helyzetében és eseményeiben őszinte engedelmisséggel adta át magát Isten akaratának. Ebben mutat példát mindannyiunk számára abban, hogy hogyan kell Istennek átadni magunkat minden élethelyzetben és körülmények között.

Az élet igéje – 2015 januárjában

„Jézus megszólította: »Adj innom!«” (Jn 4,7)

Jézus elhagyta Júdea tartományát és Galileába indult. Így keresztül kellett mennie Szamárián. Elfáradt az úton, leült a kútnál, amelyet Jákob pátriárka épített ezerhétszáz évvel ezelőtt. Megszomjazott, de nem volt korsója, hogy vizet vegyen.

Tanítványai bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek. Jézus egyedül maradt. Ekkor egy asszony odament korsóval vizet meríteni, és Ő inni kért tőle. Ez ellenkezett a kor szokásaival: a férfiak soha nem fordultak közvetlenül egy asszonyhoz, főként nem ismeretlenül. Ezen felül pedig a júdeaiak és a szamáriaiak vallási megosztottságok miatt előítéletekkel tekintettek egymásra. (...) Jézust azonban semmiféle akadály nem gátolja, és beszélgetni kezd az idegennel. A szíve mélyére szeretne hatolni, és kér tőle:

„Adj innom!” „Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék, aki hisz bennem” – hirdeti fennhangon később a jeruzsálemi templomban (7,37). A víz minden éléhez nélkülözhetetlen, és a száraz vidékeken, mint Palesztina is, még jobban látszik, mekkora nagy érték. Amit Jézus ajándékoz nekünk, az „élő víz”. Ez jelképezi az általa kinyilatkoztatott Istent, aki Atya és szeretet, aki Szentlélek, isteni élet, amit elhozott. Jézus összes ajándéka élő, és az életet szolgálja: Ő maga az „élő kenyér” (vö. 6,51), az Ige, amely életet ad (vö. 5,25), egyszerűen Ő az Élet (vö. 11,25–26). János, aki szemtanú volt, azt is elmondja, hogy a kereszten, amikor az egyik katona lándzsáját Jézus oldalába döfte, „nyomban vér és víz folyt belőle” (19,34): teljesen odaajándékozta önmagát.

Jézus azonban nem akar felülkerekedni az asszonyon. Még a rendetlen együttélés miatt sem dorgálja meg. Ő, aki bármit meg tud adni, most kér, mert valójában arra van szüksége, hogy az asszony odaajándékozza magát:

„Adj innom!” Kér, mert fáradt és szomjas. Az élet ura koldussá teszi magát, nem rejti el valódi emberségét. Kér azért is, mert tudja, hogy ha a másik ad, akkor könnyebben megnyílik, és kész lesz arra, hogy ő is elfogadjon. Ebből a kérésből indul ki a beszélgetés. A párbeszéd folytán leomlottak a védekezés falai, és feltárult az igazság: a víz, amelyet Jézus hozott. Erre az asszony otthagya, ami abban a pillanatban a legértékesebb volt számára, a korsóját, mert ennél jóval nagyobb kincset talált.

Ez az evangéliumi történet, úgy gondolom, az ökumenikus párbeszédet illetően is tanít bennünket, ez a hónap pedig minden évben különösen is felhívja erre a figyelmünket. A keresztyének egységéért meghirdetett imahét rádöbbszött bennünket, hogy már túl régen tart a botrányos szakadás az egyházak között, és arra hív, hogy gyorsabban haladjunk a felé a mély közösség felé, mely nem ismer akadályokat, ahogy Jézus is legyőzte a szakadást a zsidók és a szamaritanusok között.

A keresztyének között élő szakadás pedig csak az egyik a sok széthúzás közül, amely a környezetünkben tapasztalható: félreértések, békétlenség a családban vagy a házban, feszültség a munkahelyen, harag a menekültek iránt. A bennünket elválasztó falak legtöbbször szociális, politikai vagy vallási okokból épülnek, de lehet, hogy egyszerűen csak azért, mert mások a szokásaink, a hagyományaink, és ezt nem tudjuk elfogadni. Ez robbantja ki a konfliktusokat a népek és nemzetek között, de ez szül ellenségeskedést a kerületben, a lakóhelyünkön is. Vajon nem nyílhatnánk meg mi is, hogy befogadhassuk a másikat Jézus példájára, legyőzve a különbözőségeket és az előítéleteket? Miért ne hallhatnánk meg, amikor megértésért, segítségért vagy egy kis figyelmességért kiált a másik, akkor is, ha ehhez túl kell látnunk a kifejezőmódján. Aki ellentétes oldalon áll, vagy más kultúra, más vallás vagy társadalom gyermeke, abban is ott rejtőzik Jézus, és kérésével hozzánk fordul:

„Adj innom!” Önkéntelenül is eszünkbe jut erről Jézusnak egy hasonló igéje, amely a kereszten hangzik el, és szintén János evangéliumában szerepel: „Szomjazom” (19,28). Az ember elsődrendű szükséglete ez, mely minden más nélkülözést kifejez. A munkanélküli, a magányos, az idegen, a más hitű vagy más vallású és az ellenséges emberben is, mindenkiben, aki segítséget szenved, fölismerhetjük Jézust, aki így szól:

